

Ábrahámné Ágnes

(S)írásaim

Megjelent a Digikönyv sorozat
keretén belül

Kiadta a Napvilág Íróklub

ISBN 978-963-87404-8-9

Minden jog a szerzőnek
(Ábrahámné Ágnes) fenntartva!
Budapest, 2007-08-23

Előszó

Ötvenkét évet éltem. Tizenhárom éves korom óta írok, öt évesen már olvastam, s életem során sokat szavaltam. Öt év kihagyás (nagyon súlyos állapot miatt) után újra írni kezdtem, tömör novellínókat, novellát, és főképpen verseket. Még csak fél éve internetezem, egy ujjal pötyögök.

Hitemet, szeretetemet, szívemet-lelkemet adtam ebbe a könyvbe. Szeretném megmutatni, hogy a legmélyebb poklok bugyraiból is ki lehet jönni.

Megmérettetni magamat.

Harminchatezer forint rokkantnyugdíjjal (a gyógyszereim ára), krónikus betegségekkel élek, mindenem a számítógép, ami ismét írásra fakasztott férjem segítségével. Ketten vagyunk csupán egymásnak, gyermekeink régen távol élnek tőlünk.

Szavaimmal segítenék, adnék, szeretnék,
amíg élek.

Áné Ági
2007.

Életem mottója

HA...

ha nem húzna a mélybe az örvény

ha nem süppednék iszapba térdig

ha nem fonna be hínártekervény

kiúszhatnék a túlsó partig

Szeretve szívem

Szeretve szívem összes érzetével
Zsibongva-zsongva zsákba zsúfolódik
Erőtlen kéznek érintése csúszik
Remegve százszor-nézett életképpel.

Eltéve minden ősi észrevétel,
Temetve minden sérelem, mi bújik,
Viaskodom, de győztesen kibúvik,
Eltelve lelkem titok-szegletével.

Sem élve vígan minden percben véled,
Zenére hangos éjszakákon ébren
Imádlak és te virrasztod a lelkem.

Vajúdva kínban sem feledve téged,
Elsírva szólok érted, édes, éjben:
Meglelve téged, és szeretve, szívem.

Nyári nap

Csillan a víztükörben a nap,
mert éppen most a hajnal hasad.
Harmatcsepp csöppen le a fűről,
hamar felszárad - nagy hőség jön.
Virágok még nem kókadoznak,
a fák utolsót nyújtózkodnak.

Lassan a reggel is felébred,
letörli már a sötétséget.
Libben a szellő - végigsöpör,
lehull egy levél s messze röpül.
Lopakodva perzsel a meleg,
lepke suttyomban árnyat keres.

Lagymatag liba lassan lépked,
egy tócsát keres de eltéved.
Délután jön s minden kitikkad,
kell egy zápor - az ember izzad.
Nekiindul mégis a rétnek,
jártában ő magába réved.

Gondolkodik az idő múlásán,
este lesz mire odaér talán.
Virágbimbók csendben begubóznak,
falevelek halkán elalszanak.
A rét csendesen elpilled ma már,
a mezőn mostantól csak tücsök jár.

Az ember fáradt de, mégsem áll meg,
Szemében az írisz összeszűkül.
Tudja, hogy menni kell, nem állhat meg,
Látja, hogy nemsoká besötétül.
Aztán az írisz újra kitágul,
Az a kék szem a világra ámul.

Szieszta

Pillangó pilledten pihenget,
piros szárnyán megcsillan a nap.
Pincehideg bort iszogatnak
pilléren ülve az emberek.

Várhat a munka az ebédig,
esznek csendesen katonázva,
falatokat kiporciózva,
hogy jusson is és maradjon is.

Komótosan összepakolnak
ha a falatozásnak vége,
a maradék megy a szütyőbe,
véletlenül sem pazarolnak.

Holnap is nap lesz, szól az egyik:
ami maradt, jó az pótlásnak,
de ha nem, hát kell a kutyának.
Kezdjük a munkát, mindjárt esik.

Viki

Kilenc hónap. Épp egy várandósság ideje. Ennyi jutott neki az életből, remélem, boldogan nagyrészben. Bízom, hogy érdemes volt erre a kis időre megmenteni, küzdeni érte, gyógyítani, gyógyíttatni (szinte semmi pénzből áldozni sokat), kezelgetni, körülötte forgatni életünk kerekét.

December huszonharmadika volt. A mindig nehéz születésem. Betegségeim abban a stádiumában jártam, hogy úgy éreztem talán lesz még két elviselhető évem, azután még egy, mialatt lassan, kínok közt meghalok. A karácsony is mindig nehéz volt, és István nap, párom nevenapja. Egyszer csak csöngettek, s fiam jött: *„Anyá, egy fekete szemeteszsákban kidobták a jégrenégy egyhetes kiskutyát, vállaltok egyet?”* (férjem egész életében szeretett volna egy nagy kutyát, de az erkélytelen panel nyolcadik emeletén, két gyerek nyúzásának kitéve, pénztelenül, betegen...)

Volt egy órám gondolkozni. A gyerekek már kirepültek. Senkink sincs. Párom nélkülem elveszett ember lesz. Magas vérnyomására, szívére, kettőnk kapcsolatára, gondoskodásra. Nagy fogadalom volt, amit akkor tettem!

Közös séták, beszélgetések, mindenre nagyon jól fog tenni, s ha nem leszek, nem marad egyedül. Még talán van időm felnevelni neki egy kutyát, egy társat, egy örömforrást, gazdi lesz, én meg pótanya, Viktória nap van, ez azt jelenti: Győzelem, legyőzzük a halált, Viki lesz a kislány, ez egy jel, Karácsonyi ajándék, születési ajándék, névnap ajándék!

Fekete volt, fehér zoknival és fehér pici ecsettel a farka leghegyén. Egész éjjel óránként tejes vízzel itattuk, kimosdattuk a kakiból őt és a lakást, mert kimászott a ládából amibe beleszabdaltuk rossz negyven éves irhabundámat, és lassan végigmentünk mindenben amin egy kölyökkutyával szoktak az emberek. Viki óriási lett, engem elrántott akaratlan, egész nap beszélgettem vele mint mások az unokával, olyan szeretetet ismertünk meg, amit másként lehe-

tetlen. Hihetetlen volt amit átéltünk amikor kórházba kerültem s amikor hazajöttem. Viki halálos beteg lett, párom átölelve tartotta mialatt meghalt, eltemette, és ami ezután történt, az már másik történet. Kilenc hónap. Ennyi jutott neki, nekünk a boldogságból. De ő életre szóló ajándékokkal halmozott el minket.

Téli elégia

Tél eme jég lepte hegye hív már amott üde
fényben.

Még oda félnék elkészni noha várnak már
fenn.

Érted elindulok lassan, ügyelve a lábaim
óvatos lépte

Nehogy eltévelyedjék, mert neked hordom
a fényt.

Levél

Kint szél tépi a fákat

A fényre éj zuhan

Álmokat szaggat-rángat

Az esti szélroham.

A szobában csak a tollam sercen néha

A tiszta fehér papíron

Vigyázatlan zaja végigfut a néma

Titok-őrző falakon

Emlékek villanófénye
A szemgödröm mögött
Fagy-fényben csillogó béke
A jéghegyek között

Gondolatfoszlány agyamban
Mint szélütött bénult nyelve
Riadtan visszatorpan
Béklyóktól megkötözve

Torkom bilincсібől a hang
Zihálva menekülne
Fejemben félrevert harang
Kisiklott mondatok terhe

A távolság oly nagy közöttünk
Mint csillagok messzi fénye
Meglépetés a fénysugár
Ebbe a mély sötétségbe

Egy nap a remény

Neske negyven éves volt. Egy hete véletlenül tudta meg, van két féltestvére. A fiú tizenkilenc éves és nem érdekli csupán a járgány. A lány huszonegy éves, és azonnal le akar utazni, hogy megismerkedjenek. Neske gyerekei két-két évvel idősebbek. Ők sem akarnak itt lenni a találkozáskor. Nesi új testvérei sem tudtak létezéséről.

Az asszony nagyon izgult, betegen, kevés rokkantnyugdíjából hogyan bírja majd a vendéglátást vajon. Délre ígérkeztek, talán zöldborsós raguleves és sajtos tészta jó lesz, a beszélgetéshez kóla, ropi, édes aprósütemény.

Vártak és vártak, három óra lett, mire megérkeztek. Kati hozta az élettársát is. Csak beszélgettek és beszélgettek, állandóan hívta őket ebédelni, de nem ettek, nem ittak, fényképeket nézegettek, meséltek és örültek egymásnak, ígértek levelezést, telefont, újabb látogatást.

Nesike kérte, maradjanak éjszakára, van külön szoba, vacsora, reggeli, Kati talán egy hétig is maradhatna, de menniük kellett. Nehéz volt a búcsú, sírtak. Neske nehezen tudott megnyugodni. A zaklatottságtól nem tudott elaludni, pedig halálosan fáradt volt. Tíz órakor telefon cseng: Kati anyja ridegen szidja, hogy *egy anya hogy lehet ilyen, a gyerekek éheztek, szomjaztak, szendvics kellett volna, és a fiú cukorbeteg, fel kellett volna bontani a diétás üdítőket amiket hoztak, és az útravalót rájuk kellett volna erőszakolni, és biztosan nem is vagyok annyira beteg és szegény, és nem látták a heget ahol az apánk felvágta az ereimet...* és Neske csak sírt és sírt szakadatlan. Nem értett semmit, nem tudta mit mondjon, mit tegyen ezután. Másnap csomagot adott postára diétás üdítőkkal, levéllel, könyörgéssel, zárójelentésekkel. Soha többé nem jött válasz.

Mai mese

Kristálypaloták összetörnek
Nem köszönünk a hét törpének
Tündérország pokollá lett
Hófehérkének gint fizetnek

A jó tündérkének elvágta a torkát
Atlasz pedig tegnap letette a málhát
Az AIDS indult útnak az Óperencián át
A kis herceg tegnap lelőtte a rókát

A fele királyságot elárverezték
A panelházi sárkány öngyilkos lett nemrég
Zaciba csapták a varázsszelencét
A legkisebb fiú nem próbált szerencsét

A templom egere rákapott a drogra
Hamupipőke a masszázsszalomba
Szép királylányt találsz békává változva
Öreg király mehet szeretetotthonba

A farkast Piroskáék múlt héten megették
Vágóhídra visszük a két bors ökröcskét
Hónap végén főzünk fazék köleveskét
Csernobil meg fűti nekünk a kemencét

Emlékezés egy anyára

Amikor Judit és Robi szerelmesek lettek egymásba, Robi még nős volt. Azt mondta, már ágytól-asztaltól elváltak. Válást ígért. Halogatta és halogatta.

Judit másállapotba került. Kérte, most már váljon el Robi. A férfi bevallotta, mindkettőjüket szereti, és nem válhat el, mert a felesége is állapotos. Judit kérte: válasszon, mert így ő nagyon szenved.

Telt az idő, a várandós Judit egyre kérlelte, a gyermeknek család, apa kell. Robi nem volt képes dönteni.

A gyermekek megszülettek, Robi mindent megadott Juditéknak, anyagilag is, és naponta látogatta. Segített mindenben.

Sajnos a feleség megtudta, és Judit lakására járt borzasztó patáliákat csapni. Judit szakítani akart, nem bírta ezt a helyzetet, új életet akart kezdeni, férjet, apát, családot akart. Ilyenkor Robi ígért fűt-fát, féltékeny volt, de csak nem tudott dönteni.

Judit szerette, a kislány imádta, hát tovább folytatták ezt az életmódot.

Egy nyáron át nem láttuk Juditot, s egyszer csak megjelent mázsásan, és panaszkodott régóta tartó epebetegségére. A kapcsolata ugyanott tartott. Judit is döntésképtelen volt.

Megint sokáig nem láttuk, csak jött kósza hír, hogy beteg. Sárgasággal a fertőző kórházba fektették, tükrözték, kínozták, s végül egy hatalmas műtétet végeztek rajta: hasnyálmirigyrák.

Meglátogattuk, auschwitzivé soványodott testén óriási vágás, gerincébe ültetve egy kanül, abba adagolták otthon a morfiumot. Robi naponta ott volt, ápolta, megtett mindent, amit csak tudott, de ez sem volt elég sajnós.

Judit felült az ágyban roppant erővel, és ezt mondta, miközben kezével az ágyat csapkodta: - Meg fogok gyógyulni, dolgozni fogok újra, mert ezt a kislányt nekem kell felnevelnem!

Kint a lépcsőházban sírtunk egymás nyakába borulva.

Robi később elvitte a kislányt feleségéhez, aki megengedte neki, lakjon Juditnál az utolsó időre, és a lánykát sajátjukként felnevelik. Judit ekkor már nem volt eszméleténél, és Robi gondozta.

A temetésen felesége is feketében volt, és ölelve tartotta a kislányt.

Én csak álltam, és néztem a feliratot: ***Élt 32 évet.***

Alternatívák

lehet hogy fára kéne mászni
lehet hogy falra
lehet hogy jobbra kéne menni
lehet hogy balra
lehet hogy megfordulni kéne
mielőtt föl
csak ki kéne jutni végre
a gödörből

Gyász

Lassan a fojtó rémület
félelemmé fagyott
Felfalták saját fényüket
tömjénes nappalok.

Halkan, komolyan mint a nagyok
megnyugodni csak szépen,
míg el nem fogynak a hajnalok
ezen a néma égen.

Halált fogantat minden éj
szétfosló életeddel.
Úgy mentél el mint bíbor fény
mikor mélyül a reggel.

Csendben, komolyan mint a nagyok
lehiggadni csak szépen
míg meg nem halnak a hajnalok
a földfekete égen.

S lassan a fojtó rémület
félelemmé fagyott
s felfalták önnön fényüket
dermesztő nappalok.

Lecke

Bimbót bontott a félelem jégvirága.
Öntöztem könnyeimmel.
Sómarta árkok arcomon.
Riadtan repes a gondolat.
Hideg szavaktól fagyott fények.
Csend kemény fala köztünk.

Szájam szélére ragadt a mosoly.
Mint ködben tévelygő madár verdes a szív.
Megbénult mondat botlik nyelvemen.
Vaksi remény téved be néhanapján.
Fogaim közé szorult a hangom.
Sötétben matató árny a lelkem.
Indák tekerednek rám orvul.
Gyökerek kötik gúzsba lábamat.
Ki akarom ásni ezt a parét.
Tátongó sebek szakadnak föl.
Gyomlállok kifulladásra.
Temetetlen gödrök mélyülnek.
Zuhanok.
Torkomban földgöröngyök.
Cigányútra szalad a tétova szó.
Felköhögöm a félrenyelt pánikot.
Menekülés görcse feszül gyomromban.
Remegő ujjaimat papírhoz szelídítem.
mert már megtanultam
túlélem.

Elmúlás?

Anna nagy nehezen kievickélt a taxiból a hóra. Fájó testét-lelkét elkezdte vonszolni, fejét lehajtva a hószakadásban, szemüvege akár ne lenne, mentek-mentek nagyiával és férjével amíg meg nem látták, hol lesz mama temetése. „*Nagymamát is ilyen időjárásban temettük*” - gondolta.

A halottaskocsi fiatal vezetője köszönt, fogta az urnát, és az előkészített asztalkára tette. A szélvihar rángatta az urnatakarót. Álltak. Némán. Néha valamelyikük megigazította a selyem szemfedőt. Tíz óra. Koszorú sehol.

Odamentek a fiatalemberhez.

- Most csak úgy tegyük be a falba?” - kérdezte.

- Dehát hol a koszorú, és mi beszédet fogunk tartani, és...

- Mi nem tudunk koszorúról, és nem jön senki más, és már mennünk kellene a másik temetésre... Mobil nincs sem az apánál, sem az anyánál, ebben a családban sem

születni, sem élni, sem meghalni nem lehet emberien.

Anna gondolkozása újra beindult, s csapongott össze-vissza. Az elmúlt napokban férje és fia heroikus munkával kiürítették a szörnyű lakást, hogy visszaadják az önkormányzatnak. Fia is messziről utazott ide, lánya pedig nem is tudott hazautazni. Mama elviselhetetlen volt, és ő sem viselt el soha senkit.

Testvérei messzi városban haraggal voltak, okkal, nem jöttek. Ennek a laza családi köteléknek is vége, fél éve örökre megszakadt egy másik vérvonal is, és egy hete az utolsó. Anna arra gondolt, négyen maradtak. Négyen a világ ellen?

Négyen a világban? Milyen világban? Hol vannak a sokat pátyolgatott szomszédok? Hol vannak a „barátok”? Ketten vagyunk... Egyedül vagyok...

- Figyelj, Anna, a fiunk mobilján felhívta a virágosokat, baleset történt, rögtön itt a koszorú, a fiatal emberek várnak, semmi baj, mindjárt elkezdheted a búcsúztatást... Anna kezében szorongatta a fekete szegéllyel bevont kartont, rajta mama fény-

képe, egy csodálatos képeslap, és a kézzel írott levél - búcsúztató. Szép volt a megérkezett urnakoszorú, szép volt a nagy koszorú a selyemszalaggal.

„Szervusz, mama. Sok szenvedéstől menekültél meg hogy hirtelen elestél. Sokat szenvedtél, ha fel nem is neveltél. Nem lettél boldog, bárhogyan is éltél. Mindenki megbocsájt, menjél hát békével. Vár az édesanyád, ki már rég megbocsátott. Menj csak, látod, rajtam van a nagykabátod!” Ezek a szavak nem hangzottak el, csak Anna agyában forogtak miközben olvasta az otthon megírt búcsút. A fiatalemberek betették a kockasírba mamát, melléje a búcsúztatót, bezárták, ráakasztották a nagy koszorút, elbúcsúztak. Álltak hárman. Vége. Egy élet befejeződött. Ki tudja, hogyan tovább, és mi-végre...

Szakadt a hó. Annáék végigmentek kifelé az úton, majd várták a taxit lehajtott fejjel hogy szemüvegüket védjék. Anna bemászott az autóba, hogy beteg testét-lelkét hazavonszolja. Az írisz összeszűkül a hatalmas megpróbáltatástól.

Majd pedig kitágult, amikor szeme kékje
rányílt a házra, óriás írisz meredt a kapura,
ahová többé nem lép be soha az édesanyja.

Akkor

Azon a napon
Mikor a kiöregedett kötélzáncos
beállt célpontnak a késdobálóhoz

Azon a napon
Mikor a megvénült bohóc csapzott arcán
festékbe martak a könnyek

Azon a napon
Mikor az állatszeliidítő szívében
késpengeként megállt egy szó

Azon a napon
Minden jegy elkelt

Egy este és egy nap

Barbara és féllábú nagypapája a templomlépcsőn ülve félve leste, mikor, hogyan jön haza apu. Jött már nemsoká, dülöngélt, elesett, a lámpavasakba kapaszkodva körözött körülöttük, végre eltűnt a kapujukban. Rettegve mentek haza, tata nagynehezen felmankózott a második emeletre. Klári nagynéni, a súlyos beteg, rémületében megint ki akart ugrani az ablakon. Mamuka sírt. Gyorsan, halkán lefeküdtek, Éjfél körül rettenetre riadtak fel.

Apu ordítózott, anyu sírt, tört-zúzott apu, a betört bútorüveg darabjával felvágta anyu csuklóját, azután Barbaráét is egy kicsit. Mamuka és tatuka az ablakon kiáltozott ki hogy segítség, mentőt - rendőrséget hívjanak, Klári szörnyű állapotban volt. A rendőrök fél óra múlva visszahozták aput, csend lett, apuék halkán megegyeztek, hogy hajnali háromkor apu lelövi a munkásörpisztollyal először anyut, azután sorban Barbarát, és mindenkit és a Tiszába ugrik.

Mamáékkal némán kilopództak, elmentek a munkásőrsére, reggelig ott vártak, azután azt mondták, hazamehetnek, anyu él, apu nem emlékszik semmire.

Barbara nem mehetett iskolába, nyolc évesen neki kellett vigyázni tatára, Klárira, mamának dolgozni kellett mennie. Iszonyúan félt: - Tatus, ne csukd be a szemed, tata, ne halj meg, ugye tata nem halsz meg, ugye nem hal meg, mamuka...

A borzalom lassan lecsendesedett, megkopott, tilos volt erről beszélni.

Egy nap megint eltelt.

Elégia

Elszomorítom az életed, kérlek, elnézzed a vétkem.

Nagy vigasz árad, az éj kéjesen hullat e fényt.

Megharagítom a kedvedet, mégse hagyjál el a tűzben,

Fenn van az égen a hold már, vigasztal buta lényt.

Vallomás

Mikor már nem bírta tovább a teste kínjait és lelke összeomlását, eldöntötte, hogy véget vet életének hamarosan. Már régen elhatározta ezt, de csak akkor akarta megtenni, amikor végleg vége mindennek. Már elő volt készítve az alkoholban oldott kétszáz gyógyszer, és még kétszáz gyógyszer, mert tudta hogy háromszáz nem elég. Azt is tudta, hogy minimum nyolc órára van

szükség. És hogy ennyi tablettát nem lehet lenyelni. Beszerzett vérnyomáscsökkentőket, szívritmuscsökkentőket, izomlazítókat, hányáscsillapítókat, hasfogókat, mert tudta, altató nem elég. Kitalálta, kefirbe keverve kell benyelni. Kicsit megnyugtatta ez a gondolat, hogy fel van készülve. Búcsúlevél nem lesz, az már nem az ő élete.

Nem érezte embernek már magát, csupán vegetáló parazitának. Eleinte lejártak párjába kapaszkodva sétálni negyed órákat. Egész úton sírt, remegett negyven kilóra és százhatvanöt centire összeaszott teste, azt hitte, férje szégyenli, hogy alkoholistának nézik.

Sírt a boltban, liftben, trolin, orvosnál, kórházban, otthon, evés közben, WC-n, egyedül, csak sírt és reszketett. Később, amikor tizennyolcadik betegségét is felfedezték, és megérkezett a harminchatodikféle orvosság is, már csak ágyában kucorgott csukott szemmel. Sem TV, se olvasás, rejtvény, beszélgetés, a telefonba is csak rázta testét a sírás.

Úgy érezte, csak teher családjának. Sajnálta őket nagyon. Falra felírta, cetlikre

írta gyakran nekik, mennyire szereti őket. Búcsú volt ez. Azt mondták, még ennél is rosszabb lesz. Rettegett a magánytól, féltette a férjét, undorodott magától, félt a pénztelenségtől, a jövőtől, mindentől örökké irtózott.

Utálta az egyre jobban lepusztuló lakást, a haldokló növényeit, nem kötötte már az élethez semmi, humora elveszett, vége volt. Leírhatatlanul szenvedett. Pokoli kínok között még kívárta párja születésnapját, de érezte, a harmincadik házassági évfordulót már nem bírná ki. Egy reggel elővette a kincsét, összerázta az alkoholos gyógyszert, egy marék tablettával felhajtotta, benyelte a többi orvosságot kefirben, elmosva kidobta az üveget, a kefirés dobozt, nehogy megtudják mit és mennyit vett be. Lefeküdt. Nem voltak érzelmei, gondolatai ide-oda kapkodtak. Nem tartott sokáig.

Hat nap intenzív osztály klinikai halál miatt, sokk és kóma, erre nem emlékszik. Három hónap kórház és fél év poklok pokla. Alá kellett írnia: soha többé.

És soha többé nem okoz fájdalmat azoknak,
akiket szeret, és őt is szeretik.

Három perc hiányzott.

Szeretné mindenkinek tanítani, hogy soha-
soha ne tegyenek ilyet. Ezért a feladatáért,
és néhány emberért él. Túri nehéz sorsát.
Már derűs is néha-néha, akasztófahumora
remek, a kemény gyógyszerektől mázsára
hízott, alig vonszolja ocsmány testét... De
élni fog a végsőkig!

Odaát is jártam

Majd fel - fel eszméltem, embereket láttam
Gépeket, csöveket, nagy igyekezetet
Küzdöttek, hogy maradjak veletek.

Nem akartam felvenni a harcot
Homályosan láttam a sok arcot
Kitéptem a csöveket kezemből
Nem futotta élni már erőmből.

Kikötöztek pőrén, meztelen,
Voltam én őrült, esztelen
Maradni akartam én odaát,
De nem engedték meg ezt a csodát

Kérték hogy segítsek nekik, maradjak,
Induljak neki újra az útnak
Dolgom van még ezen a földön
Meg kell ígérnem hogy eldöntöm.

Feladatom van, el kell végeznem
Szükség van rám, itt kell létezniem
Küzdenem kell, felvenni a harcot
Megsimogatni még sok-sok arcot.

Beteg ballada

Tizenöt év gyógyszermentesen túrve
mosolyogva
amint a gyötrő fájdalmak és rosszsullétek
kínja
emésztí dolgos testét és haldokló lelkét
marja
végül is orvoshoz ment és azonnal
befektették
egy óra múlva már infúzió hatását lesték
orvosságok zabálták fel maradék
emberségét
tíz évig reménykedett sírva és remegve
mindig
abbahagyta a kezelést reszketve - döntve:
elég!

évekig kucorgott ágyába zárva a lakásban
mit meggyűlölten rettenetesen kínzó
magányában
utálta a virágait a közös haldoklásban
negyven kilóra fogyva tapogatódzva
vánszorgott
nem írt már többé nem tévezett és nem is

olvasott
nem fejtett rejtvényt nem beszélt
csupáncsak sorvadott
elvégezett némi kis házimunkát kapaszkodva
ellátta magát lassan kínosan és zokogva

auschwitzivé aszott lényét az emberek is
kerülték és rájött létezni nem lehet már így
ezt a parazita vegetációt kibírni
történt ezután szörnyűség leírni nem lehet
majd aztán lassan - lassan kicsit javulni
kezdett
elindult útján apródonként újfajta kezdet
internetezni tanították és csoda történt
rátalált új barátokra és felolvadt a jég

elkezdett írni újra és várta a gép
várta a reggeleket és szép lett az ég
emberek olvassák írásait ma még
élni akar és küzdeni mégis újra
fogékonnyá vált újra a szépre jóra
pittyeg már a számítógépen az ujjja
derűsen az interneten dolgozik ő
vidáman telik el a szunnyadó idő

Isten akarta hogy tovább éljen
hogy mindenkinek szeretetet vigyen
elmondja hogy ez az utunk
szeretni mindig míg meg nem halunk
hite erős könyörög esdekelve
Atyám segíts ez a világ meg ne törje
imádkozik és fohászkodik egyre
rimánkodva bízik szebb jövőbe

Amíg élek

Csak amiért így szeretlek
Azért mondom el neked
Minden nap ötezerszer
Rajongok én érted
Örök szeretettel.
Nem tudhatom:
Ezt vajon még
Hányszor is
Adatik még
Elmondani:
Bámullak
Csodállak
Imádlak,
Érzelem
Utamon
Elkísér
Végig
AMÍG
ÉLEK

Ébredés

Te
Pár
Szép
Szóid
Hallom
Mialatt
Éledezek
Nemlétből
Lassacskán
Kék szemeid
Kérlelgetnek
Kezed simogat
Értem élsz már
Nekem szólsz te
Kezeimet simítod

Próbálok rádnézni
Szorítani kezeid
Szemeidbe látni
Éledni éretted
Szólni hozzád
Üzenni neked
Küzdök élni
Akarok még
Melletted
Elaludni
Ébredni
Sétára
Menni
Élni
Míg
Te

Végül

Már úgy érzed hiába is sikoltanál,
hiszen suttogni sincs erőd,
sem hangod, sem levegőd.
Akassz hát kolompot nyakadba mint a
leprás,
akiket szeretsz, csak hadd meneküljenek.
*"A mór megtette kötelességét, a mór
mehet"*

A holnaphoz nem köt már más
csupán bénító-örjítő-pusztító rettenet,
a mához negyven-vagy ezer évnyi
elemésztő kín vezetett.

A "Carpe diem" csak azt jelenti, félni...
és akkor összekapcsolódtak éretted kezek
s lenyúltak utánad a mélységes sötétbe
szívlámpással, hogy láss

Keserű kalács

Varga Viktória főzte az este leáztatott sonkát, mosta a tojásokat. Nagy nap a mai, sok szempontból is. Ritkán esik a Húsvét szombatja április tizenkilencedikére, amikor megesküdtek Erdős Gáspárral.

A mai nap tizenöt éves évforduló. Ezen kívül nyolcadikos lányának ma jön bemutatkozni első udvarlója. Az asszony nagyon izgult, hogyan kell viselkedni ilyenkor egy anyának. Hatodikos fiát is rábeszélte, ne zavarja nővérét, amíg itt lesz Bence, hagyja őket beszélgetni nyugodtan.

Zoltán megígérte, úgy lesz. Vanda úgy tett, mint aki nem izgatott. Nézték a tévét apjukkal.

Viktória még csak harminckét éves volt, de már testi betegségek sora miatt rokkantnyugdíjas. Nehezen, lassan ment a munka, pedig nagyon igyekezett. Férje három évvel volt idősebb. Korán házasodtak, de a nehéz életük ellenére sohasem bántak meg sem-

mit. Anyagilag is, családi problémák miatt is küzdelmes évek követték egymást.

Most, a kamasz gyerekekkel bizony nem lett könnyebb. Az anya megpróbált szép emlékeket felidézni, például egyetlen nyaralásukat, ami a sok gond ellenére széppé sikeredett, megérte a befektetett munka. Szerelmes kislánya kisbabakorára gondolt, amikor olyan boldogok voltak.

Pontban fél kettőkor kijött a család a konyhába, becsalták anyát, és fülig érő szájjal átadták ajándékaikat az évforduló percében.

- Nyuszika, legyetek boldogok még ezer évig együtt - mondta Vanda, és odaadta kis csomagját, egy szép gyertyát.

- Anya, sok boldogságot! - köszöntötte Zolika. Ő saját készítésű repülőgépet adott, nagyon szép volt!

- Mamuska, éljünk sokáig együtt - ölelte meg szűkszavú párja, akitől egy garnitúrát kapott, egy kék kvarcórát hozzáillő tollal. Könnyezve karolta át családját, és átadta apának az ő ajándékát, egy töltőtoll, golyóstoll, és rotringceruza-készletet. Nagyon boldog volt. Érezte, ezt a napot soha nem felejti el, amíg csak él. Nehezeére esett

visszamenni a konyhába, elüldögélt egy kicsit.

Azután a megfőtt sonkát kivette a léből, óvatosan alufóliába csomagolva tányérra tette, ki ne száradjon. A főzőlébe beleeresztgette a tojásokat, s míg felforrt a víz, megmosta a kolbászt.

Tíz perc fővés után kiszedegette a tojásokat, megtörölgette szalvétával egyenként, majd mehetett a fazékba a kolbász negyed órára. A vöröshagymahéj levében főtt barna tojások már tegnap elkészültek a locsolkodóknak. Az ebéden rég túl voltak, csak spenót volt. Elkezdte szeletelni a kalácsot, volt édes is, „sós” is, mosolygott, mert a gyerekek azt hitték, igazán sós a „nem édes” kalács.

Egyszer csak ott állt anyósa az ajtóban, köszönt... Mi történhetett? Hiszen most készültek bemenni hozzá a kórházba, a szívével van most baj. Csak húsvétra engedték haza? Végleg nem lehet, hiszen súlyos az állapota... Jaj, Istenem...

- Csókolom, anyuka! Hazaengedték? Mért nem telefonált, hogy menjünk magáért? Hívott taxit? Üljön le hamar...

- Hazajöttem, kislányom, mer egész éjjel beszél a mellettem fekvő, mindenki mindig rólam beszél, és nem aludtam egy szemet se, itt maradhatok?

Persze, anyuka, mindjárt készítem Zoli ágycsónát, és fele szekrényét, ők meglesznek Vandával egy szobában, majd Zoli a földön alszik. Be tetszett jönni a kulcsával?

- Igen, kislányom, nem akartam csengetni. Akkor fel is veszem a hálóingemet, jó?

- Persze, anyuka. Hogy van? Itt vannak a gyógyszerek? Ebédelni tetszett már?

- Nem kell semmi, Viktória, csak lefekszem. Amikor anyósa percek alatt elaludt, az asszony bement családjához, elmondta, hogy mi történt. Olyan kért párjától, hogy még maga is megdöbbsen rajta:

- Apus, kérlek, nézzük meg gyorsan titokban mama táskáját, van-e zárójelentés, vannak-e gyógyszerei, mert nagyon rosszat sejtetek.

- Jó, nézzük meg, mert én is félek, mi történhetett...

A zárójelentésben többek között az állt, hogy mama saját felelősségére jött haza, de hála Istennek, a gyógyszerek megvoltak. Nagyon féltek, nehogy infarktust kapjon.

Végezték tovább a Húsvéti munkálatokat gépiesen, azután megérkezett Vanda barátja, Bence.

Kínálták édes és sós rágcálnivalóval, üdítővel, azután hagyták őket kettesben izgatottan a lányszobában. A sors még kegyes volt hozzájuk, a gyerekek nagy szerelemben váltak el, randevút megbeszélve. Az egyik félelmen tehát túlestek. A konyhában beszélgettek, amikor mama egyszer csak kirentett, és soha nem látott haraggal rájuk ordított, hogy őröla ne beszéljenek, főleg rosszakat, mert a lányához nem mehet, azok új házasok, és terhes is, akkor haza megy. Kést ragadott, és ráripakodott Vandára, hogy ne hazudozzon, őt is ugyanúgy szereti, mint másik két unokáját a lányánál. Nagy nehezen és halára rémülve bekísérték a nagyszobába, nyugtatgatták, hogy félreértette, ilyesmiről szó sem volt, nézzenek inkább tévét. Lassan ráállt, és lefeküdt a franciaágyra, mellé a fia, lábtól a gyerekek, Viktória a fotelba ült. Lopva állandóan anyósát leste, hiszen mert depresszióval is kezelték, látta már sokszor, mi az a paranoid skizofrénia. Iszonyúan

rettegett. Hogyan fognak aludni ebben a félelemben... mama furcsán kapirgálta az ágyat, szeme idegenül homályos tekintettel nézett, arca ismeretlen kifejezést öltött. Hirtelen felült, és azt mondta, ez a sütemény meg van mérgezve, ő náluk nem eszik többet egy falatot sem.

Megint megnyugtatták, könyörögtek, hogy az üres lakásba ne menjen haza betegen, Húsvétkor. Elmesélte, hogy milyen volt, amikor becsípődött a dereka, de hiszen sosem volt ilyen, Viktória dereka szokott becsípődni, most is majd' leszakadt. *„Csak most ne csípődjön be, csak most ne”* - imádkozott. Sajnos Vandán és rajta kis piros kiütések jöttek ki sorra, viszkettek nagyon, magas lázzal elmentek az ügyeletre. Rózsahimlő. Mire hazaértek, Zoli összehányta az ágyat, ki kellett takarítani. *„Mi jöhet még, édes Istenem, mi jöhet még?”*

Síri csendben nézték a tévét, de nemigen tudták, mit látnak. Egyszerre csak felült mama megint, elővette a gyógyszeres zacskót, s láttuk, meghalt apósom orvosai is benne vannak. Mama a prosztata-gyógyszereket is be akarta venni, alig

tudták lebeszélni, azután feje alá tette a zacskót. Megint mesélni kezdte, hogy lányának hogyan ment el a kisbabája, pedig ez nem történt meg, Gáspárék kisbabája ment el. Megmutatta, hogy neki még most is szép melle van, és nem is tudja, miért nem vált el tatától, pedig valójában nagyon szépen éltek tata haláláig. Ott a gyerekek előtt a végtelenül szemérmes anyuka kúpot akart feltenni magának. A drága mama teljesen kifordult önmagából. Hirtelen felállt, és kiabálni kezdett, hogy Géza azonnal menjen ki innen, (szegény nagybeteg Géza régen meghalt szomszédunk volt) mert a szanatóriumban is az ő melleit nézte, és ki ez a sok ember itt, akik mind őrá kiabálnak, hogy tegye fel a lábát, vegye le a lábát...

- Mama kedves, nincs itt senki, halálos csendben nézzük öten a tévét halkan, be van zárva az ajtó, jöjjön, nézzük meg, a lépcsőházban sincsen senki „*mert leszadtak a lépcsőn*” de hát a szomszédokban is csend van „*át tudnak jönni a falon...*”

Haza akart menni mindenáron, zavaros tekintettel, szorongatva a gyógyszeres zacskót. Ekkor érezte Viktória, lépni kell.

Egyedül lakásában nem maradhat, egyébként is bútorokat akart az ajtó elé tologatni, mert kintről is figyelik. Lányához nem megy. Fiáéknál nem akar maradni. Mentőt kell hívni. A mentősöket alig lehetett meggyőzni, hogy nagy a baj. Viktória felhívta telefonon az őt kezelő pszichiátert, hogy mi a teendő.

Az adjunktus megnyugtatta, Húsvét vasárnap délelőtt bemegy a kórházba, megvizsgálja. Az ügyeletes orvos is nehezen vette észre a bajt. Végtelenül kimerülten hagyták ott szegény mamát. Mire hazaértek, aranyos gyerekeik csodás húsvéti hidegtálcacsorával várták őket. A beteg, nyugtalan éjszaka után nem voltak képesek reggelizni. Indulni kellett amúgy is a kórházba. Paranoid skizofrénia, üldöztetési téveszme. Nos, így lett ezen a tizenötödik Húsvéton keserű a kalács.

Alázat

Rázd le magadról
mint kivert kutya a vizet
a terhed

S ha üressé vált
mint a kép helye a falon
a szíved

Hajtsd le fejed
mint letarolt mezőn a kalász
hogyan újramezdhess

Levél páromnak

Ezt a levelet azért írom Neked, mert élőszóban, a nagy rohanás mellett nehezebb kifejezni, amit érzek irántad!

Kedvesem, harminchárom éve naponta társam vagy, tőled kapom az erőt, hogy túléljem a mindennapok kínjait. Eleinte három hosszú éven át segítettél elviselni otthoni gondjaimat, anyám szeretetlenségét, hideg családom didergő fájdalmaiban melegítettél szeretetteddel.

Szavalóversenyek izgalmában fogtad remegő kezeimet. Buzdítottál, hogy írjak, ne legyek kicsinyhitű. Őszinte bírálataidban mindig megbízhattam teljesen. Párom lettél, igaz szerelemmel voltál mellettem. Gyászaimban vigasztaltál együttérzően. Örömet hoztál keserű életembe, derűt, sokat nevetek ha veled vagyok, humorod átsegít a legnehezebb napokon is.

Férjem lettél három év elteltével, mi szívből mondtuk ki a holtomiglan-holtodiglan-t.

A kezdetek nélküldő hétköz-napjaiban bizakodva néztünk a szebb jövő felé együtt. Várandósságaim alatt mindenben segítettél, a gyermekágy idején mindent ketten csináltunk. Gyermekünknek csodálatos apja vagy mindmáig.

Jöttek sorra egyre betegségem, mind súlyosabbakká váltak, de Te kitartottál keményen, velem voltál nagy kínjaimban, s már nem te segítesz nekem, hanem én segítek Neked, mert szinte mindent magadra vállaltál, amit csak munkád lehetővé tesz. Gyerekeink távol élnek, eltemettük szeretteinket, ketten maradtunk egymásnak. Súlyos betegségem kínjait mindig enyhíteni próbálsz. Amikor én már feladtam, nem éreztem élő embernek magamat, úgy hittem, csupán parazita vegetáció vagyok, s elmenekültem, mert azt hittem, jót teszek veled, megszabadítalak a szenvedéstől, Te adtál erőt, hogy túléljem, hogy kitartsak továbbra is, hogy maradjak veled, bármi következik is. Emberfeletti erővel küzdötünk meg minden percért. Olyan dolgokat megtettél érettem, velem, amit egyetlen más ember megtenni nem lenne képes

soha! Tudom már, hogy bármi történik, te itt leszel velem szívvel-lélekkel, örökké segítesz túljutni az akadályokon, vagy elviselni azokat, bármi is történjék.

Nagyon nehéz élni, de te megtanítottál internetezni, hogy verseimet, novelláimat megmutassam másoknak, hogy utat mutassak a poklokból kijönni, hogy igaz barátokra találhassak.

Már nem vagyok magányos, amíg dolgozni vagy, a távolság, ami elválaszt Tőled, léleken nem létezik, nem érzem magamat olyan egyedül. Általad van erőm élni, adtál nekem örömöket, vidámságot. Hűséges őrizőm vagy, óvsz engem, erőt sugársz nap mint nap, és általad már élni akarok, küzdök, mert dolgom van.

Melletted kell maradnom, hogy Te boldog légy.

Újrakezdés

A távolság, ami falat épített közénk,
Megbénította nyelvemet, nincs helye
Beszédnek többé, meglepetés e némaság,
Itt vagyok egyedül két lépésre tőled
Nem látsz és nem hallasz engem.
Félek így magányosan, csendben,
Mélységes sötétben várok...
Felbomlottak bennem elvetélt szavak,
mint eljegelt gyulladások megfagytak,
szétoszlottak lelkemben, megkövültek,
hétrét görnyedve hordoztam őket, ám
mint begyűlő darázscsipés
felduzzadtak bennem a szavak,
mit tegyek, hisz szétszakítanak.
Mint megkelt tészták alacsony vájdlingból
túlcsordulnak megnyíló szájam szélén,
mint vér buggyan ki a fogak résén
lecsöppennek vibráló ujjaimon
mint túlérétt őszibarackok és
szétfolynak ezen a papíron, elöntik
mint megáradt vizek törnek át gátakat
megkapart sebek ha fölfakadnak
bennem a szavak megdagadtak
mit tehetnék, szétfeszítenek...
elindulnék, hogy megkeresselek.

A szeretet

Azért szeretlek én amíg eléd is
mennék, feelve vígan mosolyodra,
feléd nevetve - sírva bazzsalyogva,
hogy értsed lélek énekét is mégis.

E dalban itt ma élek érted én is.
A szívem lángja éled, véled oltva,
Vörös szöveg ír téged fel magasba
ahol van oltalom nekünk, ha félsz is.

Agyamba fúrva dúdol, ég a szád, de
elébed érkezem ma, vár a csókod.
Lesz éjbe nyúlva boldogság a csendbe.

Ma éjjel érzel minden szóban végre
szerelmet, szívbe lüktet élve, mondod:
belékiáltod éjbe, szépen kérve.

Csak így lehet

Szépséges szelíden szeressél szentem
szeretlek én úgy hogy repül a lelkem
szebben ragyog a szemed csillagoknál
szivárványnak fénye benne villan már

szívem megdobban ha meghallom lépted
nyelvem is megbotlik míg nézlek téged
ezüst csillámlik hullámos hajadban
szakállad fénylik az aranyló napban

gyémánt feketéllik pupilládban
kedves szó készül most piros szádban
igazgyöngy fogad közt bújócskában

homlokodon ránc mert féltesz engem
ebben az életnyi rengetegben
veled megyek és fogod a kezem

Zárszó

Ketten maradtunk

Tizenhét évesek voltunk párommal, esküvőre készültünk három év együttjárás után, amit közös megegyezéssel szüzességben töltöttünk. Párom azt mondta, sokkal jobban szeret annál, semmint egy becsúszott terhességgel, bujkálással, hazudozással, félelemmel elrontsa. Ha először együtt leszünk, akkor úgy legyünk együtt, hogy boldogan várhassuk akár a babát is.

Mégis elhatároztuk, hogy számtalan okból, és mert változik a világ, gyermekeinknek megmondjuk hasonló esetben, hogy a mi lakásunkban nyugodtan együtt lehetnek, ha jól meggondolták, igazán szeretik egymást, és védekeznek.

Bizony a tizenötödik házassági évfordulónkon, húsvét szombatján tiszteletét tette az első udvarló. Természetesen ez leánykámnál még csak rövid tiniszerelem volt, de

mi sokat beszélgettünk párommal, s megtartva elhatározásunkat, elmondtuk a gyermekeinknek, mi az álláspontunk. Nagyon örültek annak, hogy ilyen páratlanul modern szülők vagyunk.

Megígérték, mindent ezután is meg fogunk beszélni, és azonnal szólnak, ha fogamzásgátló kell. Betartották ígéretüket, minden szerelmüket megismerhettük, nagyon boldogok voltunk. A vigasz mellett együtt sírtam velük a szakításoknál. Megszakadt a szívem nagy fájdalmuk láttán, hallatán. Nagyon jól esett, hogy fiam barátnője külön hozzám is eljött bizalmasan beszélgetni, és ha kórházban voltam, ott is mind meglátogattak.

Lányom tizenhét éves volt, amikor a nagy szerelem beteljesedni készült. Elmentünk orvoshoz, írt gyógyszert, mindent alaposan még egyszer átbeszéltünk, és magamra maradtam gondolataimmal. Kibővült családkunk. Hamarosan reggel hálóingben találkozni fogok az előszobában egy fiúval. Este későn ketten jönnek haza. És még mennyi minden!

Néha pedig lányom aludt náluk, üres volt szobája. Tizennyolcadik születésnapján megengedtük, hogy a fiú ideköltözzön. Akkor még nem éreztük a búcsú szelét, csak próbáltunk hozzászokni, hogy öten vagyunk, ötre mosok-vasalok, főzök és mosogatok, pakolok és takarítok.

Nos, egyszerre csak elérkezett a napja, bejelentették, elköltöznek. Megbeszéltük, mikor akarnak menni, mit szeretnének magukkal vinni. Az első napok elteltek tervezgetéssel, hogyan is rendezkedünk be azután, fiamnak miképpen alakítjuk át új szobáját. Azután a költözködés, pakolászás félelme, majd megtörténte vette el fájó gondolatainkat, akkor még az öröm bujkált bennünk, hogy új életet kezdenek, és adja Isten, hogy jó döntés legyen, boldogok legyenek! Az érettségin túl volt lányom, sőt, az ötödéven is, és munkahelyét szeretete, őt is megbecsülték. Amikor megpihentünk, s láttuk, jól élnek, jó helyük van, fiam is boldog volt velünk az új szobájában, akkor kezdtünk el szomorkodni. Este van, de a lány már nem jön haza. Vasárnapi

ebéd kislányom nélkül. Mikulás. Karácsony lányom nélkül. Húsvét.

És születésnapok, névnapok, amikor csak felugranak látogatóba. A boltban mindig vettem kínálni valót, elvinni valót nekik, hogy ha váratlanul jönnek, legyen itthon. Legyen a kávéba tejpor. Tervezgetni próbáltunk, hogy majd este sétálunk, hétvégén kirándulunk, szabadság alatt elutazunk, milyen jó lesz, de betegségem miatt ezek a tervek dugába dőltek. Anyagilag sem ment volna. Nagyon nehezen jutottunk túl a bujkáló keserű hiányérzeten. Gondoltuk, talán majd eljegyzés lesz, esetleg esküvő, unoka, de egyik sem jött.

Hanem egy kislány jött, fiam párja. Egyre gyakrabban, egyre komolyabb lett a kapcsolat.

Hamarosan ők is bejelentették, elköltözik fiam is. Nagyon bíztunk benne, hogy boldogok lesznek. Elment végleg mindkét gyermekünk, mert sajnos időközben a három éves kapcsolata lányomnak megszakadt, sok szenvedés után véglegesen, és azt mondta, többé nem költözik haza, önálló életet él egyedül.

Eljött a szomorúság és a reménykedés ideje. S eljött az ideje annak, hogy kettesben sétáljunk, beszélgessünk, álmodozzunk és tervezgessünk, kialakítsuk jövőnk életünket. Elérkezett az egymásnak szóló meglepik, a szeretet kimutatásának ideje.

Napról napra közelebb kerültünk egymáshoz, eggyé váltunk. Kimondtuk egymás szavait, gondolatait. Ismét fény és hit, öröm és boldogság lopódzott nehéz életünkbe. Érezzük azóta is, már tíz éve, hogy házasságunk örök összetartozás, ahogyan azt harminchét éve megérettük, s három év múlva esküt tettünk rá, hogy jóban-rosszban együtt leszünk. Ha gyermekeink így boldogok, elfogadjuk a gyűrűs menyasszonyt kilenc éve, elfogadjuk, hogy nem lesz unokánk.

Hálával befogadjuk a fényt, ami a szeretettől beragyogja életünket, mert ez a legnagyobb ajándék, mit ember kaphat.

Ábrahámné Ágnes ©